

สก๊อป หน้า 1
ชัดแย้งการเมือง
แก้ได้ด้วยพลังจิต

ก่อนหน้านี้ ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัย
กรุงเทพ หรือ **★ มีต่อหน้า 5**

สก๊อป หน้า 1

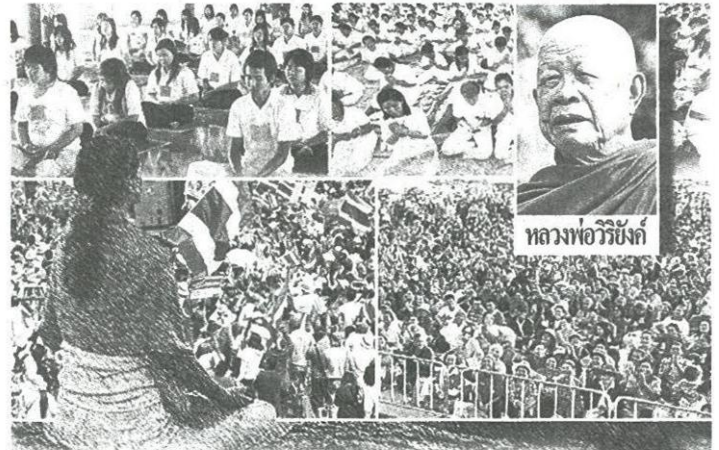
กรุงเทพ โพล สํารวจความคิดเห็นของเยาวชนไทยอายุ 15-24 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนและนักศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,166 คน เรื่อง “ความตื่นตัวของเยาวชน ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC ปี 2558”

เมื่อให้เยาวชนเหล่านั้นตอบแบบสอบถาม ประเมินศักยภาพของประเทศไทย ณ เวลานั้นว่าจะอยู่ในระดับใดของอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ...เยาวชนส่วนใหญ่ หรือร้อยละ 67.2 เห็นว่าเมืองไทยน่าจะอยู่ในระดับกลางๆ อีก ร้อยละ 18.8 เห็นว่าอยู่ในระดับท้ายๆ มีเพียงร้อยละ 14.6 ที่เห็นว่าจะอยู่ในระดับต้นๆของภูมิภาค

เยาวชนเหล่านั้นมองว่าเพื่อนสมาชิกอย่างสิงคโปร์ เวียดนาม และ มาเลเซีย คือ คู่แข่งที่น่าสะพรึงของไทย ตามลำดับ...มาถึงประเด็นไฮไลต์ คิดว่าอะไรคืออุปสรรคสำคัญที่ทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบประเทศอื่น ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากที่สุด ตามสายตาของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เห็นว่า อุปสรรคอันดับ 3 คือ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน อันดับสองคือ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ที่ยังผู้เพื่อนบ้านหลายประเทศ ไม่ได้

แต่สิ่งที่เด็กและเยาวชนมองว่า เป็นอุปสรรคสำคัญ หรือข้อด้อย อันดับหนึ่ง ก็คือ ความขัดแย้งทางการเมือง...สิ่งที่เรียกว่า **Political conflict** หรือ ความขัดแย้งทางการเมือง ยามนี้มีได้เกิดขึ้นที่เมืองไทย เพียงแห่งเดียว ปรากฏการณ์ดังกล่าว ยังเกิดขึ้นที่ลิเบีย อียิปต์ ซีเรีย ยูเครน และกัมพูชา ซึ่งแต่ละประเทศล้วนมีรูปแบบความขัดแย้งทางความคิดของคน

“เมื่อคนเรามีเหตุผล มีความรับผิดชอบสูง และมีเมตตาอกัยต่อกันเรื่องราวทั้งหลายก็ไม่เกิด ทั้งหมดนี้เกิดจากพลังจิต...ถ้าไม่มีสมาธิ อ้างเหตุผล เท่าไรๆ มันก็ไม่เชื่อ แต่พอมีพลังจิตเกิดขึ้น มันจะเตือนตัวตัวเอง”

ชัดแย้งการเมือง แก้ได้ด้วยพลังจิต

ในชาติราวกับลอคเลียนแบบกันมา

เคยมีนักคิดระดับแถวหน้าคนหนึ่งของไทย ตั้งข้อสังเกตเอาไว้ว่า “ทุกสังคมในโลกใบนี้ ไม่อาจหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในแต่ละสังคม จึงเป็นเรื่องปกติ”

สำคัญตรงที่ถ้าความขัดแย้งนั้นยังสามารถหาข้อยุติได้ ภายในกรอบของกลไกที่มีอยู่ หรือตราบเท่าที่ความขัดแย้งยังอยู่ในระดับที่ไม่แผ่ขยายไปทั่วทั้งสังคม จนไม่สามารถหาวิธียุติความขัดแย้งได้ สังคมนั้นก็ย่อมดำเนินต่อไปได้...แต่เมื่อใดที่ความขัดแย้งบานปลายถึงขั้นที่ไม่สามารถจะแก้ไขเยียวยาทางเลือกของสังคมมักถูกจำกัดเหลือทางออกหลักๆ ให้เลือกอยู่แค่ 2 ทางเท่านั้น

หนทางแรกการพยายามแก้ไขความขัดแย้งโดยสันติวิธีด้วยการเจรจา หรือไกล่เกลี่ย แต่หากทางเลือกนี้ยังไม่เป็นผล ก็มักจะไปลงเอยที่อีกทางเลือก นั่นคือ หันไปพึ่งการใช้กำลัง หรือความรุนแรง

ในแง่ผลลัพธ์ที่ตามมา หลังจากจัดการกับความขัดแย้งลงแล้วฝ่ายผู้ชนะมักจะสร้างกฎระเบียบทางการเมืองขึ้นมาใหม่ แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่สามารถจะเอาชนะกันได้ได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ท้ายที่สุดอาจนำ

ไปสู่การแตกแยกออกเป็น 2 หรือ 3 ส่วน หลังจากนั้น แล้วแต่กรณี...

ผศ.นพ.เฉลิมชัย บุญยะลีพรรณ อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) เป็นอีกคนที่ให้ทัศนะเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองในขณะนี้ไว้อย่างน่าสนใจ เขามองว่าที่จริงทั้งฝ่ายรัฐบาลและกปปส.ล้วนมีความเห็นเข้าใจใกล้กันมากขึ้น เพียงแต่มีบางประเด็นเท่านั้นที่ยังเห็นต่าง แต่ก็อาจพูดได้ว่า ช่องว่างที่ห่างเริ่มแคบลง

อธิการบดีมศว ชี้ให้เห็นว่า การที่ฝ่ายรัฐบาลยอมยุบสภา คืบหน้าอาจให้ประชาชนแต่ก็ฝ่ายเห็นว่า ยังไม่เพียงพอ เพราะรัฐบาลยังคงรักษาการอยู่ขณะเดียวกันฝ่ายรัฐบาลได้เสนอตั้งคณะกรรมการ หรือสภาเพื่อปฏิรูปประเทศไทยขึ้น ซึ่งถือเป็นแนวคิดที่มีการเคลื่อนไหวมากขึ้น

แต่เหตุที่แนวคิดดังกล่าวยังไม่สามารถเดินหน้าต่อ อาจเป็นเพราะมีการเสนอลงลึกมากไปในรายละเอียด ซึ่งรายละเอียดต่างๆ ควรปล่อยให้ เป็นหน้าที่ขององค์กรที่จะมาปฏิรูปประเทศไทย

“ผมมีหลักคิดในการแก้ไขปัญหาทุกเรื่องว่า ทุกคนล้วนอยากเป็นคนดีกันทั้งนั้น แต่มีเรื่องของอารมณ์ เรื่องความต้องการส่วนตัว ความต้องการส่วนพรรคหรือของกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จึงทำให้แต่ละฝ่ายไม่เป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น จึงไม่ควรจะให้คนที่ผลประโยชน์ทางความคิดมาลงลึกในรายละเอียด เพราะจะหาข้อยุติไม่ได้ ออกมาให้ทุกฝ่ายยึดหลักที่ว่า ทุกปัญหา มีทางออก แทนที่จะคิดว่า ทุกทางออกคือปัญหา”

อธิการบดีมศว เห็นว่า ในขั้นนี้ทั้งฝ่ายรัฐบาล และ กปปส. จึงยังไม่ควรเสนอรายละเอียดใดๆ แยกให้ทั้งสองฝ่ายเสนอเพียงหลักการก่อน จากนั้นจึงให้ฝ่ายที่ไม่ใช่ทั้ง กปปส.และรัฐบาล ซึ่งอาจเป็นนักวิชาการ หรือภาคประชาชน เป็นผู้เข้ามาดำเนินการในรายละเอียด

“เปรียบเหมือนกับการแข่งขันกีฬาเราต้องให้คนดูเป็นฝ่ายออกกฎกติกา ถ้าทำเช่นนี้จะเกิดช่องทางที่ทำให้สามารถเดินต่อไปได้ทั้งสองฝ่าย”

พระธรรมมงคลญาณ หรือ หลวงพ่อวิริยงค์ สิริธโร พระนักปฏิบัติสายหลวงปู่มั่น กุริทัตโต เจ้าอาวาสวัดธรรมมงคล เถาบุญญนนทวิหาร กทม. ผู้ก่อตั้งสถาบันพลังจิตตานุภาพ ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับพิเศษ “กายใจ” ไว้อย่างน่าสนใจ ขออนุญาตนำมาเผยแพร่ต่อดังนี้

หลวงพ่อบอกว่า หลวงปู่มั่นท่านเคยแสดงธรรมให้ฟัง การที่คนเราจะอยู่ร่วมกันได้อย่างอยู่เย็นเป็นสุขนั้น ต้องมีพลังจิต เพราะพลังจิตเป็นตัวผลักดันที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

“...การที่เราจะอยู่ด้วยกันด้วยความอยู่เย็นเป็นสุข ต้องเกิดจากพลังจิตพลังใจ หนทางที่จะทำให้พลังใจมีประสิทธิภาพมากขึ้น คือ ต้องทำให้เกิดสมาธิก่อน”

ปกติคนเรามีสมาธิโดยธรรมชาติอยู่แล้ว แต่มันทำให้เกิดพลังจิตเพียงพอแค่เราเป็นมนุษย์ ถ้าเราทำได้สมาธิให้เกินกว่าที่มีโดยธรรมชาติ พัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น พลังจิตนี้จะทำให้มนุษย์อยู่เย็นเป็นสุขได้

หลวงพ่อบอกว่า ตามปกติคนเรามักจะอยู่กันเพียงแค่ 2 คนในครอบครัวก็ขัดแย้งกันได้แล้ว ไม่ต้องพูดถึงสังคม ประเทศชาติ หรือระดับโลก ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ไม่ต้องมากแค่นิดหน่อยเท่านั้น ก็ทำให้เกิดสงคราม หรือความหายนะขึ้นแก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ และแกโลกได้แล้ว

“...สมาธิทำให้เกิดพลังจิต พลังจิตทำให้เกิดสติ สติทำให้เกิดปัญญา ถ้าเรามองดูเผินๆ คนที่เขาจะต่อสู้กัน คนไหนที่ขาดสมาธิ คนนั้นจะต้องแพ้ เพราะเมื่อสมาธิหย่อน สติก็หย่อน เมื่อสติหย่อน ปัญญา ก็หย่อนตาม สู้เขาไม่ได้”

หลวงพ่อบอกชี้ให้เห็นว่า เมื่อคนเราควบคุมพลังจิตได้ จะเกิดธรรมะตามมา 3 ประการ ข้อแรก คือ เกิดความรับผิดชอบสูง ข้อที่สอง มีเหตุผล และข้อที่สาม มีความเมตตา ท่านบอกว่า ธรรมะทั้งสามข้อนี้จะเกิดขึ้นตามพลังจิต ยิ่งพลังจิตมีมากเท่าไร ธรรมะทั้ง 3 ประการนี้ก็ยังมีมากขึ้น

“เมื่อคนเรามีเหตุผล มีความรับผิดชอบสูง และมีเมตตา อภัยต่อกัน เรื่องราวทั้งหลายก็ไม่เกิด ทั้งหมดนี้เกิดจากพลังจิต... ถ้าไม่มีสมาธิ อ่างเหตุผลเท่าไรๆ มันก็ไม่เชื่อ แต่พอมีพลังจิตเกิดขึ้น มันจะเตือนตัวตัวเอง”

รวมความแล้ว หลวงพ่อบอกว่า ต้องเริ่มจากมีสมาธิก่อน สติจึงตามมา พอสติมา ปัญญา ก็เกิด ทำให้รู้วิธีหลบหนีที่ไล่หรือวิธีแก้ไข เมื่อทำสมาธิจนจิตสงบ จะไปผลึกให้เกิดพลังจิต พลังจิตจะนอนเนื่องอยู่ในจิต และสะสมเรื่อยไป จนมีความแกร่ง เมื่อพลังจิตแกร่ง ความขัดแย้งใหญ่โต ก็จะลดระดับลง (แบบลูกโซ่) ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ และโลก ก็ไม่แตกแยก มนุษย์จึงอยู่ร่วมกันด้วยความอยู่เย็นเป็นสุข

ท้ายที่สุดแล้ว คงเป็นดังคำพระว่า “โลกไม่ได้รุ่งนวยหรืออใจเราต่างหาก”.